

Varga Dániel TOVÁBB ÉLSZ

A hidegen hullámzó dombok, a bádogszín ég
csak díszlet.
Az erdőbe vezető út fölött mozdulatlan füst áll.
A kőhíd fejénél keresztet mímelő szobor:
fagyott gyökerek alulról rettegéstől eltelve nézik.

Indulnál megint. Sehol nem lenni vétek.
(Megpihenni is.) A gyermekek alszanak, a
szekrény magányba zártan zokog.
A téli szél az ablakból a meleget kitépi, s az
utcára hordja a pirosuló szalagot.

Mintha már rég másutt lennél. De
hol?
A körúton a forgalom egyre nő, borosta
a halotton; tél után nyár lesz, erős szokás,
nem kérdi, „mivégre”;
időt sem nyerni a heti lottón.

Hová rejsük, ami még maradt? Őtújú
tenyér, az őt érzék üzen, hajt másfelé.
Az én, mint szokása, hasad, foszlik egyre...
Alig zavar.
(Hazudsz – régi ember-ösztön.)
(Nyelvem, takarítsd el rögtön!)